

Chương 24

Ly Hôn

Trong trận tuyết đầu mùa ở thành phố A, tôi gặp lại Cảnh Mạc Vũ sau bao ngày xa cách trước công tòa án. Anh gầy rộc đi, các đường nét trên gương mặt càng trở nên góc cạnh nhưng vẻ tao nhã và kiêu ngạo vẫn không hề giảm bớt.

“Anh đến rồi à?” Tôi cất giọng lãnh đạm.

Cảnh Mạc Vũ chẳng nói chẳng rằng, đưa tay kéo tôi vào lòng. Hơi thở gấp gáp của anh phả vào gáy tôi. “Ngôn Ngôn, anh xin lỗi... Đều là lỗi của anh”

Anh siết vòng tay khiến cơ thể vẫn chưa bình phục của tôi đau đớn, nhưng tôi cắn răng chịu đựng. Luật sư Trình đứng sau lưng, im lặng nhìn chúng tôi.

Từng bông hoa tuyết đầu mùa rơi xuống đất, tan vào bùn đất. Tôi thần thờ để Cảnh Mạc Vũ ôm, thần thờ tựa đầu vào vai anh. Trước mắt, ngoài một màu trắng mờ mờ, tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

“Không phải lỗi của anh, là lỗi của em.” Tôi nói chậm rãi, giọng bình tĩnh. “Thời gian qua em đã suy nghĩ rất nhiều, trước đây chúng ta vui vẻ là vậy, tại sao lại dẫn đến tình trạng nhìn nhau cũng thấy mệt mỏi như hiện nay? Em đã nghĩ thông suốt, cuộc hôn nhân của chúng ta là một sai lầm.”

Cảnh Mạc Vũ đặt hai tay lên vai tôi, giữ người tôi đối diện anh, nhìn thẳng vào gương mặt trang điểm kĩ càng của tôi. “Ngôn Ngôn! Em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa? Anh và Hứa Tiểu Nặc...”

“Anh và Hứa Tiểu Nặc không có gì, em biết! Anh từng nói rất nhiều lần rồi, không cần nhắc lại. Hôm nay em đến đây gặp anh là để bàn chuyện của chúng ta.” Văn Triết Lỗi cảnh cáo tôi nên kìm nén tâm trạng, không được quá xúc động, vì vậy giọng nói của tôi rất bình tĩnh. “Chúng ta kết hôn quá vội vàng, không có tình yêu mà chỉ vì chịu trách nhiệm nên anh quyết định sống với người phụ nữ anh không yêu cả đời. Anh không cảm thấy đây mới là việc làm vô trách nhiệm nhất sao?”

“Anh...”

Cảnh Mạc Vũ vừa định mở miệng, tôi lập tức cắt ngang: “Đừng nói anh vì em... Cũng đừng nói anh đối xử tốt với em. Anh biết không? Quãng thời gian năm tháng lấy anh là quãng thời gian em không muốn quay đầu nhìn lại nhất trong cuộc đời. Nể tình anh em hai mươi năm, anh hãy buông tha em đi! Em thật sự không muốn trải qua cuộc sống như vậy dù chỉ một ngày.”

Tôi nghĩ, nếu đổi lại là anh nói với tôi câu này, chắc chắn tôi sẽ cho anh một bạt tai rồi lập tức ký vào đơn ly hôn, ném vào mặt anh. Nhưng Cảnh Mạc Vũ không làm vậy, anh chỉ lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt anh từ sững sốt chuyển thành đau đớn vô ngần.

“Anh, chúng ta hãy quay lại làm anh em đi!” Tôi kéo từng ngón tay anh ra khỏi vai tôi, cùng luật sư Trình đi qua cánh cổng xám của tòa án, để anh một mình đứng trong tuyết.

“Ngôn Ngôn!”

Tôi rảo bước nhanh hơn, không muốn nghe bất cứ lời nào của anh nữa nhưng cuối cùng vẫn có một câu lọt vào tai tôi: “Anh không có cách nào để tiếp tục coi em là em gái...”

Bởi tòa án chấp nhận đề nghị xét xử không công khai của luật sư Trình nên vụ ly hôn của chúng tôi không công khai. Trong hội trường, ngoài luật sư của hai bên thì không còn một người nào khác, không khí vô cùng yên tĩnh. Theo trình tự, quan tòa tiến hành hòa giải trước. Đối với những lời mang tính chất công thức của ông ta, tôi tỏ thái độ vô cùng kiên định: “Tôi đã quyết định ly hôn rồi!”

Quan tòa lại nhìn Cảnh Mạc Vũ. Anh cũng có câu trả lời bình tĩnh và kiên định tương tự: “Tôi không đồng ý ly hôn.”

Cuộc đòi đúng là rất thú vị. Một tháng trước, tôi và Cảnh Mạc Vũ còn ân ái trước mặt mọi người, bây giờ, chúng tôi ngồi ở hai đầu nguyên đơn và bị đơn, ở giữa là khoảng cách yêu - hận, tình - thù khó diễn tả thành lời, đúng là trào phúng biết bao!

Sau khi hòa giải thất bại, vụ kiện ly hôn của tôi chuyển sang giai đoạn thẩm tra và xét xử dựa theo chứng cứ. Quan tòa đề nghị luật sư hai bên đệ trình chứng cứ theo quy định. Luật sư Trình không hổ danh là luật sư chuyên thụ lý các vụ án ly hôn, chị chuẩn bị tài liệu tương đối đầy đủ. Ngoài đồng ảnh chụp Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc và nội dung cuộc điện thoại gần đây tôi cung cấp cho chị, chị còn tìm thấy chứng cứ Cảnh Mạc Vũ chi trả một khoản viện phí rất lớn cho Hứa Tiểu Nặc, gồm cả một phiếu thanh toán bằng thẻ, chi phí Hứa Tiểu Nặc làm thủ tục phá thai ở một bệnh viện phụ sản nào đó. Luật sư Trình chỉ ra, chữ ký trên hóa đơn thanh toán là của Cảnh Mạc Vũ.

Tôi cúi đầu, cầm bút viết trên giấy hai chữ “nữ” và “hôn” riêng biệt. Cảnh Mạc Vũ cũng trầm mặc lắng nghe những lời tố cáo có sức mạnh, hợp tình hợp lý, đầu ra đầy của luật sư Trình.

“Một người đàn ông nuôi một người phụ nữ trong biệt thự sang trọng suốt ba năm, chi trả tiền viện phí cho người phụ nữ đó ba năm trời, sau khi kết hôn vẫn còn đưa người phụ nữ đó đi Mỹ chữa bệnh, tìm cơ hội đi Mỹ thăm cô ta... Ngoài

tình yêu người đàn ông dành cho người phụ nữ đó, còn có lý do nào giải thích hành vi này?”

“Thương hại? Vậy bị đơn tặng di vật duy nhất của ba mẹ cho người phụ nữ đó, hành động này cũng xuất phát từ lòng thương hại? Vợ bị đơn ở bệnh viện dưỡng thai, bị đơn đi gặp riêng cô ta ở phòng VIP của câu lạc bộ cao cấp, đây cũng là lòng thương hại?”

“Vậy tôi xin hỏi bị đơn, từ góc độ pháp luật thân chủ của tôi từng là em gái bị đơn. Bị đơn cũng từng khẳng định trong lòng bị đơn, thân chủ của tôi vĩnh viễn là em gái... Tại sao bị đơn đột nhiên đồng ý kết hôn với cô ấy?”

Câu hỏi này khiến Cảnh Mạc Vũ nắm chặt bàn tay đang đặt trên bàn.

Luật sư của Cảnh Mạc Vũ nói, đây là vấn đề thuộc phạm trù riêng tư, thân chủ của anh ta không tiện trả lời.

Luật sư Trình liếc tôi một cái, thấy tôi gật đầu, chị từ tốn nói: “Vì bị đơn uống phải rượu bị người khác bỏ thuốc nên nảy sinh quan hệ với thân chủ của tôi, do đó, bị đơn bị ép buộc phải kết hôn với thân chủ của tôi. Tôi không bịa đặt đây chứ? Đêm tân hôn, bị đơn từng nói với thân chủ của tôi, bị đơn không thể chung chăn gối với em gái của mình. Tôi nói có đúng không?”

Đầu bút trong tay tôi rạch một đường dài trên tờ giấy. Tôi nhướn mắt, chạm phải ánh mắt lạnh như lưỡi dao của Cảnh Mạc Vũ.

Tôi biết, tôi đối xử với anh vô cùng tàn nhẫn, nhưng nếu không tàn nhẫn, làm sao tôi có thể sinh tồn trong thế giới tàn nhẫn này!

Không biết do chứng cứ có sức thuyết phục cùng những lời lẽ sắc bén như mũi kiếm vạch trần sự thật của luật sư Trình hay vì nguyên nhân khác, thái độ của quan tòa xuất hiện khuynh hướng rõ rệt.

Tuy luật sư của Cảnh Mạc Vũ luôn nhấn mạnh những thứ được gọi là chứng cứ này không phải chứng cứ trực tiếp chứng minh Cảnh Mạc Vũ ngoại tình trong khoảng thời gian đã kết hôn nhưng quan tòa vẫn nghiêng về những chứng cứ có tính ám chỉ rõ rệt. Cuối cùng, luật sư của Cảnh Mạc Vũ cũng nhìn ra kết cục, khuyên anh chấp nhận thực tế, so với việc cãi cố một cách vô ích, chi bằng giành ích lợi trong việc phân chia tài sản còn hơn.

Cảnh Mạc Vũ lạnh lùng nhếch mép. “Tôi không cần.”

Vì bên bị đơn từ bỏ lợi ích vật chất, quan tòa đưa ra phán quyết cuối cùng: “Tình cảm vợ chồng của chúng tôi đổ vỡ không thể hàn gắn, hòa giải vô hiệu, tòa phê chuẩn ly hôn. Về phần phân chia tài sản, tòa đồng ý với yêu cầu của nguyên đơn, mọi tài sản do nguyên đơn đứng tên đều thuộc về nguyên đơn, không phải chia cho bị đơn.”

Trước khi ra về, tôi bày tỏ lòng biết ơn với luật sư Trình, nói cho chị biết, tôi sẽ nhanh chóng thanh toán những chi phí còn lại. Luật sư Trình cầm tập tài liệu dày, nói với tôi bằng thái độ hết sức chân thành: “Cảnh tiểu thư, giúp cô thắng vụ kiện này là trách nhiệm của tôi nhưng tôi thật lòng hy vọng cô không thắng, bởi tôi có thể nhận ra cô vẫn còn yêu cậu ấy. Tình yêu của cậu ấy dành cho cô... cũng rất sâu sắc. Nếu cô kiên quyết ly hôn vì quan hệ giữa cậu ấy và Hứa Tiểu Nặc, tôi chỉ có thể nói, về mặt pháp luật, những chứng cứ đó không thể chứng minh cậu ấy ngoại tình.”

Tôi cười cười. “Cám ơn chị đã nói với tôi điều này.”

“Tôi vừa nghe Cảnh tiên sinh ủy thác luật sư kháng án. Rất xin lỗi, chắc cô phải tìm luật sư khác phụ trách phiên phúc thẩm, tôi còn vụ kiện khác nên không thể giúp cô.”

Mặc dù thắng kiện nhưng tôi không hề cảm thấy vui mừng. Tôi lặng lẽ đi ra cổng tòa án. Tuyết trắng rơi đầy trước cánh cổng trang nghiêm. Tôi thích cảm giác giá lạnh này vì nó có thể làm đông cứng mọi cảm xúc, khiến tôi không còn thấy bi thương.

Tôi vừa mở cửa ô tô đỗ trước cổng, Cảnh Mạc Vũ đuổi tới, túm tay tôi. Lòng bàn tay nóng rực của anh nắm chặt cổ tay tôi. Hoa tuyết rơi xuống chân mày anh, từ từ tan chảy. Lần đầu tiên trong đời, tôi bắt gặp vẻ đau khổ và quyến luyến không hề che đậy trong đôi mắt đen láy của anh. “Tại sao em không thể tin anh?”

Tôi không cự tuyệt, chỉ bình thản mỉm cười. “Vấn đề này anh nên đi hỏi quan tòa. Chính ông ấy không tin anh, chính ông ấy phán xử toàn bộ tài sản của Cảnh gia là của tôi. Nếu không phục, anh có thể xin kháng án, với điều kiện anh cho đây là một việc làm về vang.”

“Quan tòa không hiểu anh, em cũng không hiểu anh sao?”

Tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Thật ra, tôi chưa bao giờ hiểu anh...”

Cửa xe ô tô ở vị trí ghế lái mở ra, Văn Triết Lỗi nho nhã bước xuống. Anh ta cầm ô đi đến, che cho tôi để tuyết không rơi xuống đầu tôi. “Cẩn thận kéo bị cảm!”

Tôi nhận chiếc ô trong tay anh ta, mỉm cười. “Cám ơn, anh đợi em thêm một lát.”

Cảnh Mạc Vũ từ từ buông tay, không tiếp tục sự cứu vãn vô ích. Mặc dù trắng tay nhưng anh vẫn kiêu ngạo như thường lệ, vẫn không chịu cúi đầu, hạ giọng khẩn cầu.

Tôi quay người bỏ đi, không muốn ở lại dù chỉ một giây.

“... Những thứ tôi đã mất, rồi cũng có ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ.” Giọng nói trầm thấp của Cảnh Mạc Vũ vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu, cười khinh thường. “Cảnh Mạc Vũ! Đợi đến ngày có bản lĩnh đòi về, anh hãy đến nói với tôi câu này.”

Ô tô lướt qua người Cảnh Mạc Vũ, làn gió thổi bay vạt áo mỏng của anh. Nhất định anh đang rất lạnh bởi sắc mặt anh nhợt nhạt hơn tuyết trắng.

Điện thoại di động đổ chuông, trên màn hình không hiện số. Tôi bắt máy, đầu kia truyền tới giọng nói nôn nóng nhưng không mất đi sự trầm ổn: “Xin chào Cảnh tiểu thư, tôi là Ngô Cận Mân, tôi vừa đọc email cô gửi cho thư ký của tôi... Cô có thể cho tôi biết cô lấy tấm ảnh đó ở đâu không? Cô quen biết người trên ảnh sao?”

“Tôi biết anh ấy. Anh ấy là người con trai ba tôi nhận nuôi từ hai mươi tư năm trước...” Văn Triết Lỗi quay lại nhìn tôi, thích thú nghiên cứu vẻ mặt của tôi. Tôi giả vờ như không thấy, tiếp tục nói: “Lúc đó anh ấy mới có một tuổi.”

“Cảnh tiểu thư, cô còn biết gì về cậu ấy? Có thể nói với tôi không?”

“Rất nhiều. Ví dụ nhóm máu của anh ấy là Rh âm tính. Ở đốt xương sườn thứ tư trên thắt lưng anh ấy có vết bớt. Cổ anh ấy đeo sợi dây chuyền có mặt hình chữ thập màu bạc, là vật kỷ niệm ba mẹ ruột để lại cho anh ấy...”

Ngô Cận Mân không còn bình tĩnh được nữa, ông ta tỏ ra vô cùng sốt ruột. “Cậu ấy đang ở đâu? Bây giờ tôi có thể gặp cậu ấy không?”

“Tất nhiên có thể. Anh ấy đang ở thành phố A của Trung Quốc... Anh ấy tên Cảnh Mạc Vũ. Chắc ngài sẽ dễ dàng tìm thấy anh ấy...”

Sau khi tôi cúp điện thoại, Văn Triết Lỗi mới mở miệng: “Cô kiên quyết đòi ly hôn với anh ta không phải vì ba mẹ ruột của anh ta đấy chứ?”

Tôi không nhìn qua gương chiếu hậu nữa, quay sang Văn Triết Lỗi. “Bác sĩ Văn, nếu tôi nhớ không nhầm thì anh là chuyên gia tim mạch, vấn đề tâm lý học không thuộc chuyên ngành của anh.”

“Tâm ý tương thông, tôi không hiểu tâm lý của cô thì làm sao có thể chữa trị bệnh tim cho cô?”

“Tâm lý của tôi chẳng có vấn đề gì cả.” Tôi nói.

“Bây giờ mới thấy đúng là không có vấn đề.” Văn Triết Lỗi mỉm cười, gạt đầu, chuyển sang đề tài khác: “Bây giờ cô định đi đâu?”

Tôi lại quan sát qua gương chiếu hậu. “Tới khách sạn anh đang ở.”

Khỏe mắt Văn Triết Lỗi cong lên để lộ vẻ thích thú. “Khách sạn tôi đang ở?”

“Tim tôi không khỏe, cần anh giúp tôi kiểm tra.”

Sắc trời u ám, tuyết rơi không ngừng nghỉ. Tôi đứng trước cửa sổ phòng khách sạn, điện thoại di động ở bên tai đã kết nối hai mươi phút, nóng bỏng trong tay tôi. Nhưng ở đầu máy bên kia, ba tôi vẫn không có ý dừng lại, giọng trách móc: “Từ nhỏ đến lớn, con muốn làm gì ba cũng chiều con, nhưng ly hôn với Mạc Vũ là chuyện lớn, con dám không hỏi ý kiến ba, rốt cuộc con có còn coi ba là ba của con không hả?”

“Ba biết, Mạc Vũ đây dựa, không chịu cắt đứt quan hệ với con bé đó là nó không đúng, nhưng người đàn ông như nó, dù không bị con bé đó bám lấy thì cũng sẽ có người phụ nữ khác... Vì chuyện nhỏ như vậy mà đòi ly hôn, con đúng là càn quấy quá! Con mau về nhà, xin lỗi Mạc Vũ... Chắc con không biết, nó bận rộn đi tìm con, bị sốt cao suốt nửa tháng cũng chẳng bận tâm. Con còn muốn nó thế nào nữa?”

Tôi giơ tay, nhẹ nhàng vén rèm cửa, ô tô của Cảnh Mạc Vũ trước cửa khách sạn bị phủ một lớp tuyết mỏng. Thảo nào lúc nắm tay tôi, long bàn tay anh lại nóng như vậy, hóa ra anh đang bị sốt.

Chiếc xe bên dưới khởi động nhưng mới đi được nửa mét lại dừng lại. Tôi hỏi: “Ba! Con bảo ba nói với anh ấy chuyện đó, ba đã nói chưa?”

“Ba... Chúng ta đừng nói cho nó biết thì hơn.”

“Con đã liên hệ với Ngô gia rồi, ba mẹ anh ấy sẽ nhanh chóng tới thành phố A. Ba, ngày này sớm muộn cũng đến.”

“Được thôi... Ngôn Ngôn! Nếu Mạc Vũ thật sự muốn quay về với ba mẹ ruột, con hãy đi cùng nó. Người làm sai là ba, nếu nó có hận cũng chỉ hận một mình ba, không liên quan đến con... Mạc Vũ là người thấu tình đạt lý.”

“Ba, con không đi...”

“Con bé ngốc này, con gái xuất giá như bát nước đổ sang chỗ khác, không lấy lại được. Ba không hy vọng con ngày ngày ở bên cạnh ba. Thỉnh thoảng có thời gian rảnh rỗi, con về thăm ba là được rồi... Nghe lời ba, con hãy đi tìm Mạc Vũ, đưa nó về nhà, gia đình chúng ta cùng ăn bữa cơm. Sau bữa cơm đoàn viên, con hãy cùng nó đi Mỹ nhận người thân, cùng nó hưởng vinh hoa phú quý, sống cuộc sống hạnh phúc...”

Tôi lặng lẽ lắc đầu, từng giọt nước mắt chảy xuống bề đá cửa sổ lạnh lẽo. Ba tôi đã không còn con trai, nếu con gái cũng bỏ ông mà đi, ngày tháng sau này ông sẽ sống thế nào? Ngôi nhà lớn như vậy, một mình ông sống thế nào?

“Ba, bỏ người chồng này, con có thể tìm người tốt hơn. Nhưng con chỉ có một người ba, con không thể sống thiếu ba...”

Đầu máy bên kia trầm mặc một lúc lâu. “Ngôn Ngôn, ba già rồi, có thể sống được bao nhiêu năm nữa? Con mới hai mươi tuổi, con phải có dự tính cho riêng mình. Người đàn ông như Mạc Vũ, nếu con không giữ lấy, sau này con nhất định sẽ hối hận.”

“Con không hối hận.”

Tình yêu quan trọng đến mấy cũng không thể sánh với cốt nhục tình thân. Đối với tôi, lựa chọn không khó, khó ở chỗ sau khi lựa chọn, tôi phải làm thế nào để cắt bỏ tình cảm hai mươi năm.

Tôi không tìm được lại vén rèm cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy chiếc ô tô dưới lầu mở cửa, Cảnh Mạc Vũ xuống xe. Hoa tuyết đậu trên gương mặt trắng bệch của anh, không kịp rơi xuống đã tan chảy. Tôi vội vàng cúp điện thoại, vừa lau nước mắt vừa lục tìm hộp son phấn, trang điểm lại. Văn Triết Lỗi ngồi bên giường quan sát tôi, không biết anh ta đã nhìn tôi bao lâu, tôi lơ mơ nhớ hai mươi phút trước, anh ta cũng ngồi trong tư thế này.

“Anh có thể giúp tôi một việc không?” Tôi hỏi.

“Đóng vai tình nhân của cô?”

Tôi cảm thán tự đáy lòng. “Bác sĩ Văn, anh nên đổi nghề làm bác sĩ tâm lý được rồi đấy.”

“Ý kiến không tồi.” Văn Triết Lỗi hỏi: “Chồng cũ của cô có khuynh hướng bạo lực không?”

“Anh yên tâm, anh ấy đi đường còn không nở giẫm chết một con kiến.”

“Ồ, thế thì tôi yên tâm rồi.”

Tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch. Tôi giật mình, bất giác tô đậm son màu tím nhạt. Tôi đang định dùng giấy ăn lau đi thì Văn Triết Lỗi không biết đứng sau lưng tôi từ lúc nào, đột ngột nắm cổ tay tôi. Tôi nghiêng đầu, định hỏi anh ta muốn làm gì thì bàn tay còn lại của anh ta đã đỡ gáy tôi. Trong một giây tôi thất thần, Văn Triết Lỗi đã cúi xuống, hôn lên môi tôi.

Khi cánh môi tiếp xúc, ngoài sự kinh ngạc tôi không có bất cứ cảm giác nào.

Văn Triết Lỗi dám hôn tôi? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi lập tức đẩy người anh ta, không nể tình vung một cái tát vào mặt anh ta nhưng cổ tay tôi bị anh ta kịp thời bắt lấy. Gương mặt tôi đầy vẻ phẫn nộ và hoảng loạn, giọng tôi cũng trở nên sắc bén: “Anh... anh muốn làm gì hả?”

Văn Triết Lỗi liếm khước miệng còn dính son môi, nở nụ cười thích thú. “Mùi vị không tồi, đáng để tôi làm tình nhân của cô một lần. Có điều, chỉ lần này thôi!”

Nói xong, không đợi tôi kịp phản ứng, anh ta đi thẳng ra cửa.

Cửa phòng khách sạn vừa mở ra, Cảnh Mạc Vũ xuất hiện ngay trước cửa. Ánh mắt anh lướt qua vết son trên miệng Văn Triết Lỗi rồi lập tức chuyển qua tôi, dừng lại trên bờ môi tôi. Hai bàn tay buông thõng của anh nắm chặt thành nắm đấm...

Tôi gần như không kịp nhìn động tác của anh, chỉ nghe thấy một tiếng “bụp” rất mạnh. Văn Triết Lỗi lão đảo lúi lại, khước miệng rớm máu, má phải sưng tấy. Nói thật lòng, cú đấm của Cảnh Mạc Vũ khiến tôi vô cùng hả dạ, thậm chí tôi còn muốn bồi thêm cho anh ta một cú nhưng chợt nghĩ tới người bị đánh là ân nhân cứu mạng của mình, tôi lại thấy áy náy.

Thấy Cảnh Mạc Vũ lại nắm chặt bàn tay, tôi vội vàng chạy đến, đứng chắn trước Văn Triết Lỗi. “Cảnh Mạc Vũ, một tiếng đồng hồ trước chúng ta đã kết thúc quan hệ vợ chồng. Tôi ở cùng ai là tự do của tôi. Anh dựa vào điều gì mà đánh anh ấy?”

Cảnh Mạc Vũ túm tay tôi, kéo đến bên cạnh anh. Mọi sự bình tĩnh, chín chắn, lạnh lùng thường thấy ở anh đều biến mất. Đáy mắt luôn sáng suốt bấy giờ chỉ còn lại ngọn lửa giận dữ. “Hai người ở bên nhau từ lúc nào?”

Thấy tôi không trả lời, Cảnh Mạc Vũ lên tiếng thay tôi: “Em nói có người đàn ông giữ em ở trên giường, bắt em bỏ đứa con trong bụng. Em nói, hẳn bảo em suy nghĩ tới việc ly hôn với tôi rồi lấy hắn... Chuyện này là thật sao?”

Tôi không ngờ trí nhớ của Cảnh Mạc Vũ tốt đến thế, không ngờ câu nói nửa đùa nửa thật lại có sức mạnh ghê gớm như vậy. Tôi đột nhiên rất muốn cười, cười thật lớn để mĩa mai sự đảo ngược tình thế thú vị này. “Những lời tôi nói đều là sự thật, là do anh không tin. Anh còn thách tôi xem một mình tôi có thể ly hôn không? Tôi đã thử rồi, tôi làm được rồi đấy!”

“Em đang giận tôi sao?”

“Lần này không phải giận. Tôi mệt mỏi rồi, tôi yêu anh năm năm, theo đuổi anh năm năm, tôi đã yêu anh bằng tất cả tình cảm của mình, vậy mà anh đến một câu ‘anh yêu em’ cũng không chịu nói. Tôi không muốn tiếp tục yêu đương hèn mọn như vậy. Tôi muốn tìm một người đàn ông, không cần tôi suốt ngày

truy vấn, anh ấy cũng sẽ ôm tôi, nói với tôi câu ‘anh yêu em’ lúc tôi yếu đuối nhất.”

“Vì vậy... Hứa Tiểu Nặc chỉ là cái cớ. Em vốn không cần tôi giải thích...”

“Đúng thế.”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu, buông bàn tay nóng bỏng của anh. “Tôi hiểu rồi.”

Nói xong, anh liền quay người bỏ đi. Mặc dù đang bị sốt cao, mặc dù bị tôi làm tổn thương sâu sắc, dáng vẻ của anh vẫn kiêu ngạo và cương quyết. Anh không hề quay đầu, cũng không mở miệng cầu xin. Nếu anh quay đầu một lần, anh có thể nhìn thấy tôi đang khóc nức nở. Nhưng anh không làm vậy.

Sau này, tôi thường nghĩ, tại sao lúc đó Cảnh Mạc Vũ không quay đầu? Có phải anh không muốn để tôi nhìn thấy bộ dạng đau khổ của anh?

Lúc tôi về nhà, tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn ngọn gió đông lạnh giá. Ba tôi ngồi bên bàn ăn, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Cả một bàn đầy đồ ăn ngon vẫn còn nguyên. Tôi vội đi tới, giằng ly rượu trong tay ông. “Ba, bác sĩ nói ba bị cao huyết áp, không thể uống rượu.”

Ba nhìn tôi, khoe mắt lơ lơ hơi uơ uớt: “Ngôn Ngôn, nó đi rồi, Mạc Vũ đi rồi!”

Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Mạc Vũ nói, thà nó là trẻ mồ côi không cha không mẹ cũng không muốn tin ba đã lừa nó suốt hai mươi tư năm. Nó nói, thà ba tiếp tục lừa dối nó, để nó nghĩ năm đó ba không hề nhìn thấy tờ quảng cáo tìm người dân khắp nơi, không biết gì về thân thế của nó, nó cũng không muốn tin ba là người ích kỷ như vậy...”

Mạc Vũ nói, hai mươi mấy năm qua, nó vì Cảnh gia mà làm tất cả mọi chuyện, đó là vì nó coi ba là ba ruột, coi con là em gái ruột của nó. Nó cho rằng bảo vệ Cảnh gia là trách nhiệm của nó... Nó không biết làm thế nào để đối diện với ba mẹ ruột đã chịu nỗi đau mất con suốt hai mươi tư năm qua...”

Tôi ngồi bên cạnh ba, nhẹ nhàng vuốt những nếp nhăn trên trán ông. “Ba, ba đừng buồn nữa! Anh ấy chỉ là nhất thời không thể chấp nhận. Ba hãy cho anh ấy thời gian, anh ấy sẽ nghĩ thông suốt, một ngày nào đó anh ấy sẽ tha thứ cho ba.”

“Không! Nó sẽ không tha thứ cho ba đâu.” Ba tôi nói. “Con không nhìn thấy ánh mắt nó, rất đáng sợ. Nó hận ba, chắc chắn sẽ không tha thứ cho ba.”

Đột nhiên ba nắm tay tôi: “Ngô gia đã biết chuyện ba làm, nhất định họ sẽ không bỏ qua cho ba. Bọn họ nhất định sẽ hận ba, không biết chừng sẽ khiến ba khuyh gia bại sản. Ngôn Ngôn, ngày mai con hãy chuyển nhượng hết cổ phần của Cảnh Thiên rồi cầm tiền đi tìm Mạc Vũ, đừng để ba làm liên lụy đến con.”

“Ba! Dù ba có lỗi với anh ấy, có lỗi với Ngô gia nhưng ba cũng đã nuôi dưỡng anh ấy hai mươi tư năm, Ngô gia sẽ không làm vậy đâu!”

“Con không hiểu đâu! Đợi khi nào có con, rồi con sẽ hiểu.”

Ngày hôm sau, ba tôi tỉnh rượu, ông kiên quyết bắt tôi bán cổ phần của Cảnh Thiên rồi chuyển tiền vào tài khoản của tôi nhưng tôi không đồng ý.

Ngày hôm sau nữa, thành phố A bị chấn động bởi tin tức: “Cảnh Mạc Vũ của Cảnh Thiên là con trai mất tích hai mươi tư năm trước của Ngô Cẩm Mân. Hầu như tất cả người trong gia tộc Ngô thị đều đến thành phố A. Họ đích thân chứng kiến quá trình Ngô Cẩm Mân và Cảnh Mạc Vũ xét nghiệm ADN, hơn nữa còn có cơ quan công chứng giám sát. Động thái này đủ thấy người của Ngô gia lo lắng đến vấn đề huyết thống như thế nào.

Hôm đó, điện thoại di động của ba tôi không ngừng đổ chuông, đều là những người anh em trước đây của ông gọi điện hỏi thăm. Mỗi cuộc điện thoại gọi đến, ông đều xem số rồi thất vọng tắt đi. Tôi biết, ông đang đợi điện thoại của Cảnh Mạc Vũ. Ông muốn biết phản ứng của Cảnh Mạc Vũ về sự thật này.

Tin tức nóng hổi cuối cùng cũng qua đi, thành phố A dần trở lại yên tĩnh, tôi và ba tôi trở về với cuộc sống yên ổn. Nhưng chỉ mấy ngày sau, điều ba tôi lo lắng đã trở thành hiện thực. Ở Cảnh gia xuất hiện nhiều nhân viên công vụ mặc thường phục, đều là những gương mặt xa lạ, họ nói giọng Bắc Kinh chuẩn. Bọn họ cho biết, núi đất đỏ bị nghi ngờ chuyển nhượng quyền khai thác khoáng sản bất hợp pháp. Bọn họ dẫn ba tôi đi để hợp tác điều tra, sau đó không đợi chúng tôi phân trần, họ liền đưa người đi mất.

Ngay sau khi ba tôi bị dẫn đi, tôi lập tức báo chú Tài tìm hiểu tình hình. Đến chiều tối, chú Tài mới quay về. Chú cho tôi biết, có người đem chứng cứ phạm tội của ba tôi trực tiếp nộp lên Bắc Kinh, bên trên cử người điều tra triệt để. Hiện tại, công ty Cảnh Thiên bị niêm phong để tiến hành thẩm tra. Người ở khu mỏ cũng bị đưa đi để hợp tác điều tra.

Xem ra, có kẻ muốn nhắm vào Cảnh gia.

Cảnh Mạc Vũ rời khỏi Cảnh gia đi nhận người thân, ba tôi bị bắt, tin tức tôi và Cảnh Mạc Vũ ly hôn cũng lan truyền nhanh chóng. Cảnh gia lầy lùng ở thành phố A giống một tòa nhà cao tầng sắp sụp đổ, người ở trong chạy tan tác để bảo vệ bản thân, bọn họ nếu không đóng cửa miễn tiếp khách cũng ra nước ngoài lánh nạn. Người ở bên ngoài càng sợ bị tai bay vạ gió, trốn càng xa càng tốt, tránh có bất cứ mối quan hệ nào với Cảnh gia...

Còn tôi, một cô gái vừa qua tuổi hai mươi, chưa tốt nghiệp đại học, việc duy nhất có thể làm là ngồi vào vị trí tổng giám đốc nhận hết lời chỉ trích này đến cuộc thẩm tra khác.

Về tin đồn Cảnh gia cùng đường mật lộ, ở thành phố A xuất hiện nhiều phiên bản khác nhau. Có người nói ông trời trừng phạt Cảnh gia làm nhiều chuyện thất đức, trời đất khó dung tha nên mới bị báo ứng. Có người nói Ngô Cẩm Mân điều tra ra vụ mất tích của con trai ông ta năm đó là hành vi ác ý của Cảnh Thiên Hạo. Cốt nhục phân ly hai mươi mấy năm, bọn họ không lật đổ Cảnh gia thì làm sao có thể giải mối hận trong lòng? Cũng có người nói, ba năm trước, cựu Cục trưởng Cục Khoáng sản Phó Hạ Dương chết một cách không minh bạch, con trai ông ta luôn cho rằng cái chết của cha liên quan đến Cảnh gia. Người con trai lặng lẽ điều tra suốt ba năm, cuối cùng cũng tìm ra chứng cứ xác thực, nộp lên trên để hạ bệ Cảnh Thiên Hạo...

Ngoài ra còn nhiều tin đồn khác. Bất kể là tin đồn nào cũng đều đồn Cảnh gia vào chỗ chết.

Tôi không thể phân biệt trong những tin đồn này, tin nào là thật, tin nào là giả nhưng tôi không tin chuyện này do Cảnh Mạc Vũ làm. Dù ba tôi làm sai điều gì, ông cũng coi anh như con trai suốt hai mươi tư năm, anh sẽ không tuyệt tình đến mức đó. Tuy nhiên có một ngày, chú Tài kể với tôi một bí mật mà tôi chưa từng được nghe.

Chú Tài nói, cựu Cục trưởng Cục Khoáng sản Phó Hạ Dương là đối tác của ba tôi trước kia. Ông ta nhận được không ít lợi lộc từ Cảnh gia nhưng vẫn tham lam vô độ, tìm mọi cách để moi tiền của ba tôi. Ba tôi biết trong tay ông ta có một tập tài liệu đủ để ông sống nửa đời còn lại trong tù, vì vậy ông buộc phải nhẫn nhịn. Sau này Cảnh Mạc Vũ về nước, anh tình cờ nghe ba tôi nhắc đến tập tài liệu trong tay Phó Hạ Dương, biết ba tôi vì tập tài liệu này mà mất ăn mất ngủ, anh đã lợi dụng người đàn bà Phó Hạ Dương thích nhất để trừ khử ông ta. Cô gái đó chính là Hứa Tiểu Nặc.

Tuy Hứa Tiểu Nặc giúp Cảnh Mạc Vũ hại chết Phó Hạ Dương nhưng cô ta không nói ra nơi cất giấu tập tài liệu. Tập tài liệu đó giống như quả bom hẹn giờ chôn bên cạnh Cảnh gia, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, vì vậy Cảnh Mạc Vũ tương đối kiêng dè Hứa Tiểu Nặc.

Chú Tài còn cho biết, thật ra Cảnh Mạc Vũ không hoàn toàn tin tưởng Hứa Tiểu Nặc. Hai năm gần đây, anh tìm mọi cách để tạo dựng quan hệ với các cơ quan pháp luật với mục đích dù tập tài liệu này có bị gửi đến Viện Kiểm Sát của thành phố A thì sẽ có người giúp anh giải quyết. Nhưng lần này, tài liệu không được gửi đến Viện Kiểm sát mà trực tiếp đưa đến một quan chức cao cấp ở Bắc Kinh. Một cô gái như Hứa Tiểu Nặc không thể nào có mối quan hệ sâu rộng đến mức đó.

Kẻ nắm rõ tính quan trọng của tập tài liệu và có năng lực hủy hoại Cảnh gia bằng một hành động chỉ có một người.

Chú Tài nói: “... Có lẽ cậu ấy đã biết tập tài liệu ở đâu, chỉ là không chịu lấy ra mà thôi.”

Tôi biết người chú Tài ám chỉ là ai nhưng tôi vẫn không tin Cảnh Mạc Vũ làm chuyện đó.

Nhắc đến Hứa Tiểu Nặc, tôi chợt nhớ ra kể từ sau vụ ở phòng tắm, tôi không còn nghe thấy tin tức của cô ta. Tôi tiện miệng hỏi: “Bây giờ Hứa Tiểu Nặc đang ở đâu?”

Chú Tài nói hôm đó ở Hội Hiền, sau khi tôi bỏ đi, Cảnh Mạc Vũ vội vàng đuổi theo tôi, dặn chú canh chừng Hứa Tiểu Nặc đợi anh về xử lý. Sau đó, chú Mã đến đòi người, nói Cảnh Mạc Vũ ra lệnh cho chú giải quyết hậu sự. Chú Tài xin chỉ thị của ba tôi rồi để chú Mã đưa người đi. Sau này nghe nói, chú Mã lại đưa Hứa Tiểu Nặc sang Mỹ, đưa cô ta vào một bệnh viện nào đó. Ba tôi tuy không hài lòng về cách xử lý của Cảnh Mạc Vũ trong vụ này nhưng bởi tôi gây chuyện âm ỉ nên ông không còn lòng dạ nào mà bận tâm đến người và việc không liên quan.

Vài ngày sau đó, tôi đi tìm những người quen cũ của ba tôi. Câu trả lời của bọn họ đều như nhau, không phải bọn họ không muốn giúp mà không có khả năng giúp đỡ. Sau hai mươi mấy ngày liên tục chạy đôn chạy đáo, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, người tôi không muốn cầu khẩn nhất lại là tia hy vọng cuối cùng của ba tôi.

Tuy nhiên, về việc anh có đồng ý cứu ba tôi hay không, có khả năng cứu ba tôi hay không, tôi không thể biết được.

Tôi bấm số điện thoại cá nhân của Cảnh Mạc Vũ. Điện thoại đổ chuông một lúc lâu anh mới bắt máy. Trong điện thoại, hơi thở của anh rất khẽ, đến mức tôi gần như không nghe thấy.

Nỗi lo lắng, bất an trong lòng khiến tôi chẳng có tâm tư mà suy tính đến ân oán giữa chúng tôi. Tôi hỏi thẳng: “Tôi... Chúng ta có thể gặp nhau không?”

Cảnh Mạc Vũ im lặng một, hai giây. “Bao giờ?”

“Bây giờ.”

“Tôi đang ở Bắc Kinh.”

Tôi không do dự, trả lời: “Tôi đi Bắc Kinh tìm anh.”

“Ồ. Tôi ở phòng XXX, khách sạn Quốc tế.”